

မိမိ
ခါးလှုပ်

လမင်းမိုမို

ကျွန်မကမ္ဘာ ပြိုသောအခါ..

(၁)

တိုးလတ်ရဲ့ မျက်လုံးအစုံက စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အသံနှင့် နောက်ကကပ်ပါလာတဲ့ ဆူဆူညံညံအသံတချို့ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ ပါသည်။ ။ အား ... အိပ်လို့ ကောင်းနေတုန်း ဆူညံလိုက်တာ။

“အား ... အား .. မတူးမာ မြန်မြန်လာ၊ ဒီမှာ ... ဒီဘက်ဝင်သွားပြီ”

တိုးလတ်က ခုတင်ပေါ်မှာ အပျင်းတစ်ချက် ဆန့်လိုက်ရင်း လူးလိုမ့်ပြီး ထ၊ လိုက်ပါသည်။ ။ အရမ်းကို အသည်းယားနေတဲ့ အသံစူး စူးကလေးမှာ ရင်ခုန်တုန်လှုပ်ခြင်းတွေပါ စွက်လို့ ။ မိန်းကလေး ခပ်ငယ်ငယ်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ အသံ။ စူးကာ လွင်ကာ လျှမ်းလျှမ်းထနေ ပေမယ့် အသံက သောတအာရုံကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေပဲ နားဝင်ပီယံ ချုံမြနေသည်။ ။

ခုတင်ရဲ့ ခြေရင်းဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် လွင့်ပျံ့ဝင်လာတာမို့ တိုးလတ်က ပြင်တင်းပေါက်ရှိရာသို့ ထလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ဟိုဘက်ခြံကဖြစ်မှာ ။ ဟိုဘက်ခြံမှာ မိန်းကလေးငယ်လေး ရှိသလား။ သူ မသိပါ။

တိုးလတ် ဂျမေကာမှ ပြန်ရောက်လာတာ သုံးရက်သာ ရှိပါသေးသည်။ ။ သူ ဒီက ထွက်မသွားခင် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကတော့ ဒီဘက်ခြံမြေဟာ အလွတ်။ အိမ်တောင် ဆောက်မထားသေးပါ။ သူ ပြန်ရောက် လာပြီးတော့ အဲဒီခြံထဲမှာ အုတ်နီအကွက်လေးတွေနှင့် မီးခိုးခေါ

င်းတိုင်လေးနှင့် တစ်ထပ်တိုက် ချစ်စဖွယ် ခပ်ရိုးရိုးလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ။

အပင်တွေ ဘာတွေ များများ စားစား ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မရှိတဲ့ ခြံကလေးထဲ စက္ကူပန်းချီကြီးတစ်ချို့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် ဒန်းဖြူဖြူကလေးတို့ သာ အမြင်အေးစရာ တွေ့ရသည်။ ။ အိမ်ရဲ့ နောက်ဘက်ကျကျ ခြံဝင်းထဲမှာ တော့ ဟိုးရှေးပဝေသဏီကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ စိန်ပန်းပင် ခပ်အိုအိုတစ်ပင်။ သူ့အိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်က စီးပြီးကြည့်လိုက်လျှင် အရပ်အိမ်လေးလိုလို ပုံပြင်ထဲက အိမ်လေးလိုလို ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေပါသည်။ ။

မနေ့ကတော့ ခြံထဲတစ်နေရာမှာ ရပ်ထားတဲ့ Hilux Surf နက်ပြာရောင်တစ်စီးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ပါသည်။ ။ သူ ဒီမှာ နေတုန်း စီးဖို့ ဝယ်ယူရန် ရည်ရွယ်ထားသောကားမို့ တိုးလတ်က သေချာလှမ်းကြည့် ခဲ့မိသေးသည်။ ။ ကားနံပါတ်အရ သွင်းလာတာ မကြာသေးတဲ့ ကားတစ်စီး။ ကားကလည်း သန့်သန့်။ တစ်ရက်ရက်တော့ ဟိုဘက်ခြံက ဒီကားပိုင်ရှင်ကို ဒီကားအကြောင်း မိတ်ဖွဲ့စနည်းနာဦးမည်လို့ တောင် သူ တွေးထားမိပါသည်။ ။

“မတူးမာရေ ... လုပ်ပါ ... လုပ်ပါ”

“ဘယ်မှာ လဲ ယောရဲ့ ၊ ဘယ်နားလဲ”

“ဟိုနားမှာ လေ၊ နည်းနည်းရှည်နေတဲ့ မြတ်တောလေးမှာ ”

“ဒီနားလား”

တိုးလတ် မြင်ကွင်းထဲသို့ လိမ္မော်နုရောင် ဆွယ်တာလေးဝတ်ကာ ထဘီရှည်ရှည်လေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမထားပြီး ခြေနှစ်ဖက်ကို တစ်

ဖက်ချင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်လေးက ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း နွေးနွေးထွေးထွေးကလေး ဝင်လာပါသည်။ ။

ကြည့်စမ်း ... ချစ်စရာလေးပါလား။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အသားညိုညို ၀၀ပြည့်ပြည့်နှင့် အိမ်က အဖော်အလှော် ကူဖော်လောင်ဖက် ဖြစ်ပုံရတဲ့ အစ်မကြီး။ တိုးလတ်ရောက်ရောက်ချင်းနေ့က ညနေဘက် ခြံထဲဆင်းကာ ခြေဆန့်လက်ဆန့် လမ်းလျှောက်ကတည်းက ဒီအစ်မကြီးကို မြင်ပြီးပြီ။

အစ်မကြီးက နှစ်ခြံကြား စည်းရိုးမှာ သူတို့ ဖက်က နွယ်တက်နေတဲ့ ကင်းပုံညွန့်ကလေးတွေကို ပလတ်စတစ်ဆန်ကာလေးတစ်ခုနှင့် ခူးဆွတ်ထည့်နေတာ ဖြစ်သည်။ ။ တိုးလတ် လျှောက်လာတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေ၍ ထိုအစ်မကြီးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

တိုးလတ်က မျက်နှာချို နှုတ်သွက်သူပီပီ အစ်မကြီးကို လှမ်းပြီးပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း ...

“အစ်မ ... ဘာတွေခူးနေလဲ”

“ရှင် ... ဪ ... ကင်းပုံညွန့်”

“ဟင်းချို ချက်မလို့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချိုတယ်နော်၊ ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်တယ်”

အစ်မကြီးမျက်နှာက ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားပါသည်။ ။

“ကျွန်တော်ရော ကင်းပုံညွန့်ဟင်းချို သောက်ချင်တဲ့ အခါ ဒီဘက်က

နေ နည်းနည်းလှမ်းခူးရင် ရလား အစ်မ”

“အဟင်းဟင်း ... ရပါတယ်၊ အများကြီးပဲ၊ ခူးပါ၊ ကြိုက်သလောက် ခူးပါ၊ ဟိုးနောက်ဘက်မှာ ကြက်ဟင်းခါးညွန့်တွေလည်း ရှိတယ်၊ အဲဒါ လည်း ခူးလို့ ရတယ်”

“အား ... အဲဒါတွေ မခူးတော့ဘူးဗျာ၊ ခါးတယ်”

“ပြုတ်ပြီး တို့ စားလို့ ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပဲ အစ်မ၊ ပြောင်းလာတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးဘူး၊ လပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ် ... ၊ ကျွန်တော့်ကို မှတ်ထားနော်၊ တိုးလတ်တဲ့ ၊ ဒီအိမ်က သားအငယ်ပေါ့”

“ဪ ... အန်ကယ်ကြီးတို့ သားလား၊ ဆရာဝန်ဆိုတာပေါ့နော်၊ နိုင် ငံခြားက ပြန်လာတာပေါ့”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်တယ်၊ အစ်မနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မတူးမာ”

“မတူးမာ ! ... ၊ မှတ်ထားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဘက်မှာ ဒယ်ဒီတို့ စိုက်ထားတဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ ခရမ်းချဉ်သီးတို့ ရှိတယ်။ လဲစားမယ်နော် ကင်းပုံညွန့်နဲ့ ”

“ဟီး ... ဟီး၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“သွားပြီ အစ်မ၊ ဆက်ခူး ... ဆက်ခူး”

တိုးလတ် ထွက်လာတော့ အဲဒီအစ်မကြီးက ပြုံးကာရယ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ အခုတော့ ထိုအစ်မကြီး မတူးမာသည် မိုးကျနတ်သမီးလေးသဖွယ် ဖြူသွယ်နွဲ့လျသော ချစ်စရာကောင်မလေးရဲ့ လက်ညှိုးထိုးစေခိုင်းမှုအောက်မှာ တုတ်ရှည်တစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ပြီး ဘာကိုရှာဖွေနေတယ် မသိ။ ကုန်းကွ ကုန်းကွနှင့်၊ မြက်ထဲကို တုတ်နှင့်ထိုးလိုက်၊ ရှေ့တိုးလိုက်၊ နောက်ဆုတ်လိုက်။

“မတွေ့ဘူးလား မတူးမာရဲ့ ”

“မတွေ့ဘူးလေ ယောရဲ့ ၊ ဟုတ်ရော ဟုတ်လို့ လား”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ မတူးမာကလည်း ၊ ယောသေချာတွေ့လိုက်တာပါဆိုမှ ၊ ညိုညိုလေးပါဆို၊ ယောရဲ့ လက်တစ်ချောင်းလောက် ရှည်တယ်”

“ဟယ် ... ညည်းဟာက အရှည်ကြီးပါလား ယောလေးရယ်၊ အဲလောက်ရှည်ရင် မြွေအကြီးကြီး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့။ ဒီလောက် မြက်လေးထဲမှာ ဘယ်ပုန်းလို့ ရမလဲ၊ ပေါ်နေမှာ ပေါ့”

“မတူးမာကလည်း နော်၊ အဲဒီထက် နည်းနည်းတိုရင် တိုမှာ ပေါ့၊ ယောက ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်တဲ့ ဟာ၊ ပေကြိုးနဲ့ တိုင်းလိုက်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

ခိ ခိ... ။

တိုးလတ်က သဘောတကျ ကျိတ်ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ။ ချစ်စရာလေး။ တော်တော်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။ မြွေတွေ့လို့ အလန့်တကြား ရှာဖွေပြီး ရိုက်ဖို့ ပြင်နေကြတာကိုး။

“အလုံးဘယ်လောက်ကြီးလဲ”

“ယော လက်သန်းလောက်”

“အိုး ... ယောလက်သန်းလောက်နဲ့ လက်တစ်လန်ရှည်နေရင် မြွေမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကြိုးတွေ ဘာတွေ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဟာ ... မတူးမာကလည်း ၊ မြွေနဲ့ ကြိုးနဲ့ မှားစရာလား၊ ပြီးတော့ မြက်ခင်းထဲကို ဘယ်ကကြိုးက ရောက်နေမှာ လဲ၊ ကြိုးဆိုရင် ခုနနေရာမှာ ပဲ ရှိမှာ ပေါ့၊ တလှစ်လှစ်နဲ့ ဒီဘက်ကို တွန့်လိမ်ပြီး ပြေးဝင်သွားတာပါ ဆို”

အဟားဟား။

ချစ်ဖို့ ကောင်းပြန်ပြီ။ ပိန်သွယ်သွယ် သူ့ကိုယ်လေးကို မြွေလို တွန့်လိမ်ပြနေလိုက်သေးတာ။ တိုးလတ်သည် ကောင်မလေးကို ချစ်ခင်နှစ်လိုစိတ်နှင့်အတူ အူမြူးလာမိကာ မနောက်ပြောင်ဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက် ပါးစပ်နှစ်ဖက်စွန်းမှာ ကာကာ အသံအောင်ဩဩကြီးနှင့် ...

“ဟိတ် ... မြွေ ... မြွေ ... မြွေ”

“အမယ်လေး”

“ဗုဒ္ဓေါ ... ဘုရားကယ်ပါ”

သူထင်တာထက် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံးက ပိုမိုလန့်ဖျပ် တုန်တက်သွားကာ မတူးမာက ခုန်ပေါက်လိုက်သလို “ယော” ဆိုတဲ့ နတ်မျိုးနွယ်ကလေးကား အမယ်လေးတကာ တစ်ချက်တည်း ခွေကျသွားပါသည်။ ။

ဟိုက် ...။ အကျိုးနည်း။ တိုးလတ်က သူ့ဟာသူစပြီး၊ သူ့ဟာသူ လန့်သွားရပါသည်။ ။ ကောင်မလေးကလည်း ဗန္ဓုလသွေးပါလား။ “မြွေ” လို့

အော်ရုံနဲ့ ခွေကျသွားတော့တာ။ သူ့မှာ ဘာဆက်လုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ
သူ့အိပ်ခန်းရဲ့ ဝရန်တာဘက်ဆီ ပြေးထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ ။

“ယော ... ယောလေး”

“ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်သူ အော်လိုက်တာလဲ၊ ဘယ်မှာ လဲမြွေ”

မတူးမာက ယောကိုပွေ့ထူရင်း ဒီဘက်ခြံဘက် လှည့်ကြည့်ကာ မနီး
မလှမ်း အပေါ်ထပ် ဝရန်တာကသူ့ကို လှမ်းမြင်သွားပါသည်။ ။

“ကိုတိုးလတ် ... ဘယ်မှာ လဲ မြွေ”

“ဆောရီး ... ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော် စ,လိုက်တာဗျာ၊ မတူးမာ”

“အို ... တကယ်လားလို့၊ ဒီမှာ ယော လန့်သွားပြီ”

“ဆောရီး ... ဆောရီး ညီမ၊ ကျွန်တော်က ပျော်တတ်လို့ စ,တာပါ”

ယောက အသံကြောင့် ရုတ်တရက်လန့်ကာ ချော်လဲကျသွားရတဲ့ ကို
ယ့်အဖြစ် ကိုယ်ရှက်ကာ မတူးမာကိုတွဲ၍ ကမန်းကတန်းထပြီး အပေါ်
ထပ်ဝရန်တာက လူကိုလည်း မျက်စောင်းလေးနှင့် စူပုပ်ပုပ်ကြည့်လိုက်
ပါသည်။ ။ ထိုစူပုပ်ပုပ် မျက်စောင်းအကြည့်ကလေးဟာ တိုးလတ်ရဲ့ ရင်
ခွင်နှလုံးသားကို တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်ကာ တိုးလတ် ရင်တွေပရမ်းပ
တာ ခုန်ပေါက်လှုပ်ယမ်း သွားရပါသည်။ ။

“ဆောရီးညီမ ... နာသွားလား”

“မနာပါဘူး၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုစ,ရတာလဲ”

“ဪ ... ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် မြွေတွေ့လို့ ရှာနေမှန်း သိတာနဲ့
ဘာရယ်မဟုတ် လှန့်အော်လိုက်မိတာပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒီမှာ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ကိုတိုးလတ်ရယ်၊ ယောက အရမ်းကြော

ကံတတ်တာ၊ ပြီးတော့ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ အားနည်းနေတာ၊ နာသွားလား ယော”

“ဟင့်အင်း ... မနာပါဘူး၊ သူက ဘယ်သူလဲ ... ”

“သူက အန်ကယ်ကြီးသား ကိုတိုးလတ်တဲ့ ၊ ဟိုတစ်နေ့ကမှ ပြန်ရောက်တာ”

“ဪ”

“ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်နော် ညီမ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မှတ်ထားပါနော်”

ယောက ကလေးမျက်နှာမျိုးလေးနဲ့ ကျွဲမြီးနည်းနည်းတိုနေသေးသလို စူမှုန်မှုန်ကလေးနှင့် ခေါင်းကိုမညိတ်ချင်ညိတ်ချင် ညိတ်ပြပါသည်။ ။

“လူကြီးတွေနဲ့ မတိုင်ပြောနဲ့ နော်၊ အဟင်း ဟင်း”

ယောက တိုးလတ်ထံမှ အကြည့်ဖယ်ရင်း ...

“ကဲပါ ... မတူးမာရယ် ရှာပါဦး၊ တော်ကြာအိမ်ထဲဝင်လာဦးမယ်”

“မရှိလောက်တော့ပါဘူး ညီမရဲ့ ၊ ခုလောက်ဆို သူ့ကိုရှာနေမှန်းလည်း မြွေက သူ့အာရုံနဲ့ သူ သိနေပါပြီ၊ ဟိုးခြံရှေ့ဘက်တွေကနေ ခြံစည်းရိုးကြားက ထွက်ပြေးသွားရောပေါ့၊ မြက်တွေကလည်း သိပ်မှ မရှည်တာ၊ သူ ပုန်းမနေ အောင်းမနေနိုင်ပါဘူး”

တိုးလတ်စကားကို ယောက ဘာမှ မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ကာ မတူးမာကိုပါ မျက်ရိပ်ပြရင်း နှုတ်မဆက် ဘာမဆက် အိမ်ဘက်ပြန်လျှောက်ကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားပါတော့သည်။ ။ မတူးမာက သူ့ကိုတစ်ချက်လှမ်းပြီးပြကာ ယောအနောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။ ။

တိုးလတ်သည် ဝရန်တာမှ ပြန်ဝင်ခဲ့က မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ရင်း ပြုံးတုံ့ ဖြစ်နေမိသည်။ ။ အလွန်မှ ကို ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး။ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။ အခုမှ ပဲ စတွေ့ဖူးပြီး သူ့ရင်တွေ လှုပ်ရှားတုန်ယင် လိုက်ရတာဆိုတာ။ သူတစ်ခါမျှ ဒီလို မဖြစ်ဖူးခဲ့ပါဘူး။

တိုးလတ်က မျက်နှာကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေသုတ်ပြီး အပေါ်ထပ်မှ အပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ။ နေမြင့်လှပြီ။ ဘရိတ်ဖတ်စ်အချိန်တောင် မ ဟုတ်တော့။ နောက်နာရီဝက်လောက်ဆို ဒက်ဒီနှင့် မာမီ နေ့လယ်စာ ထ မင်းတောင် စားကြတော့မည့် အချိန်။

“မာမီ”

“ဟော ... နိုးပြီလား၊ လာ ... လာ ... ဘရိတ်ဖတ်စ် နောက်ကျနေပြီ သားရယ်”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ ထမင်းပဲ တစ်ခါတည်း စားတော့မယ်၊ သားပြီးရ င် ဘိုသက်ဆီ သွားမယ်၊ သူ ကားပြင်တာ အဖော်လိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ် နော်၊ ဒီည သွားကြမှာ မို့ သူ့ကား သွားစစ်စရာရှိတာလေ”

“ဒီညလား”

“ဟုတ်တယ် မာမီ”

“ဘိုသက် ကားနဲ့ လား၊ ကားသေချာစစ်ပြီး လိုတာလုပ်ခိုင်းဦး၊ ပြီးရ င် ဖြည်းဖြည်းမောင်းကြဦး၊ အမြန်လမ်းက သွားကြမှာ မို့လား”

“ဟုတ်တယ် ထင်တယ် မာမီ၊ သား သေချာမသိဘူး”

“ဘီးမကောင်းရင် လဲခိုင်း၊ လေလည်း သေချာချိန်ခိုင်း၊ ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းကြဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒက်ဒီ၊ ဘိုသက်က ကားမောင်းကျွမ်းပါတယ်”

“ဘယ်လောက်ကျွမ်းကျွမ်း၊ ဒီအမြန်လမ်းမှာ အတိမ်းအမှောက်ဖြစ်တာတွေ မနည်းဘူး သား၊ မင်းသာမသိတာ၊ ဘိုသက်သိပါတယ်၊ ကားကို သေချာစစ်ဆေးပြီး စိတ်ချရမှ ထွက်လို့ ပြော သား၊ မင်းကလည်း ရောက်မယ်မှ မကြံသေးဘူး၊ လူက ဖင်မငြိမ်ဘူး၊ မင်းမလိုက်လည်း ရသားနဲ့၊ ငါတို့ ဆွမ်းကျွေးလည်း ရှိတာကို”

မန္တလေးမှာ ဘိုသက်မိဘများ ရဲ့ ဆိုင်ခွဲတစ်ခုဖွင့်ပွဲရှိတာမို့ ဘိုသက်က သူ့ဟာသူ သွားစရာရှိတာပါ။ ဒါကို မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်စ တိုးလတ်က အိမ်မှာ လည်း ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ ပျင်းပျင်းရှိသည် နှင့် မန္တလေးဘက် လူကြုံအဖော်ကောင်းရှိတုန်း ဘာရယ်မဟုတ် အပျင်းပြေလိုက်သွားမှာ မျိုးပါ။

“အပျင်းပြေပေါ့ ဒက်ဒီရာ၊ ဒယ်ဒီတို့ ဆွမ်းကျွေးက အကျဉ်းလေးပဲဟာ၊ သားက ကြိုချိန်းထားတာမို့ပါ၊ အခု အတူတူလိုက်သွားမှ အဖော်ကောင်းတာမို့ပါ၊ နောက်မှ သွားရင် အဖော်မရှိဘူးလေ၊ နော် ... ဒယ်ဒီ”

တိုးလတ်က ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မာမီနှင့် ဒေါ်ဖိန် ထမင်းပွဲပြင်ဆင်နေတာကို စောင့်နေရာက ...

“မာမီ”

“ဘာလဲ ... သား”

“ဟိုဘက်ခြံက ဟို ... တိုက်လေးက ချစ်စရာလေးနော်”

“အင်း”

“ဘယ်သူတွေ နေတာလဲ၊ မိသားစု များ လားဟင်”

“မများ ပါဘူး သားရဲ့ ၊ သုံးယောက်တည်းပါ”

“အလုပ်သမား ထင်တယ်၊ မတူးမာ ဆိုတာနဲ့ တော့ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်၊ ဒီနေ့မနက် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထပ်တွေ့တယ်၊ 'ယော' ဆိုလား ၊ ဘာလား၊ ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး၊ နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ၊ သူ့အဖေလား သူ့အမေလား”

မာမိက ရယ်ချင်သွားသလို ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ချစ်စရာလေးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ကိုတိုးလတ်ရေ၊ နောက်တစ်ယောက်က သူ့အဖေလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့အမေလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ယောက်ျား”

“ဗျာ”

တိုးလတ်မှာ နားထဲ ဗုံးပေါက်သလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထူပူသွားသလိုဖြစ်ကာ လူကလည်း ရှုံ့မဲ့သွားပါသည် ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီက ရင်ခုန်မလား ကြံနေတာ။ ကြံနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုန်ကို ခုန်ပြီးသွားပါပြီ။ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။

“အာ ... ကောင်မလေးကလည်း ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ ”

“ငယ်ငယ်ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး သားရဲ့ ၊ ယောက ကလေးလေးနဲ့ တူတာ၊ အသက်ကတော့ သားနဲ့ ရွယ်တူနီးပါးလောက်ပဲ၊ ၂၅-၂၆ ပတ် ချာလည်လောက် ရှိမှာ ပေါ့၊ နာမည်က ယောခင်ဇံ တဲ့ ”

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ရင်ထုမနာ နှမြောပါတယ်ဆိုမှ နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာ။

“သူ့ယောက်ျားက ကိုထူးမှူးတဲ့ ၊ အေးအေးချမ်းချမ်း လင်မယားလေး၊ ခင်မင်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ယူထားတာ တစ်နှစ်တောင် မရှိ

သေးဘူး ပြောတယ်၊ ပြောင်းလာကြတာတော့ တစ်လကျော်လား ရှိသေးတာ၊ အိမ်တက်တောင် ခုထိ မလုပ်ကြသေးဘူး၊ သူ့ယောက်ျား သူ့ကို တုန်နေအောင် ချစ်တာ”

ချစ်မှာ ပေါ့၊ ချစ်စရာလေးကို။ ဟာကွာ။ အတည်တကျ ရင်ခုန်အိပ်မက် မက်တော့မယ် ကြိုကာမှ ကွာ ...။

★

(၂)

“ယောရေ ... ယောလေးရေ”

အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးမြင့်မြင့်မှီရင်း ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်နေသော “ယောခင်ဇံ”ရဲ့ မျက်နှာလေးက ဝင်းလက်သွားကာ ဝတ္ထုကို မွေ့ရာပေါ်ချရင်း ခုတင်ပေါ်က အပြေးဆင်းပြီး အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်လာသည်။ ။

“ယောလေးရေ”

“ကိုကြီး ပြန် လာပြီ၊ မိုးချုပ်လိုက်တာ ကိုကြီးရယ်”

တံခါးဝမှာ ဖိနပ်ချွတ်နေသော “ထူးမှူး”ကို ယောက အပြေးလေးဖက်လိုက်ပါသည်။ ။ ထူးမှူးက ရင်ခွင်ကို ကလေးငယ်လို မျက်နှာအပ်ပြီး ကျုံးဖက်ထားသော ယောခင်ဇံလေးကို ကျောပြင်ဆီ ပြန်သိုင်းဖက်ရင်း အရှိန်နှင့် ယိုင်သွားသည့် ဟန်ချက်ကို ထိန်းနေကာ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် .

..

“ဟိတ်ကောင်မလေး ... မတူးမာ ရှိတယ်လေ”

“အမယ်လေး မတူးမာများ ၊ ကိုကြီးက ရှက်လို့ လား၊ ယောကတော့ မရှက်ပေါင်၊ သူရှိလည်း ဘာဖြစ်လဲ”

မတူးမာက ပြုံးစိစိနှင့် ထူးမှူးလက်ထဲက စာရွက်စာတမ်းထည့်သည့် အိတ်ပြားကို လာယူသွားပါသည်။ ။ ထူးမှူးရဲ့ အလုပ်ခန်းလို့ သတ်မှတ်

တိထားသည့် အခန်းထဲက စားပွဲပေါ်သွားတင်လိုက်ပါသည်။ ။

“မှန်းစမ်း ... ယော၊ နဖူးစမ်းကြည့်ရအောင် အဖျားကျရဲ့ လား”

“ကျတယ် ကိုကြီး ... အေးနေပြီ”

ထူးမှူးက ယောနဖူးပေါ် လက်ဝါးအုပ်စမ်းရင်း ...

“ဘယ်က အေးရမှာ လဲ၊ နွေးတုန်းပဲလေ”

“အေးလေ ... မနက်ကလို မပူတော့ဘူးလေ”

“ဆေးနှစ်ကြိမ်လုံး သောက်ရဲ့ လား”

“ဟုတ် ... သောက်ပါတယ် ကိုကြီးရဲ့ ”

“ဆန်ပြုတ်ရော ... သောက်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်”

“ဖြေသံက တိုးသွားပါလား၊ မတူးမာ ... ယော ဒီနေ့ ဆန်ပြုတ် ဘယ် နှုတ်ကြိမ် သောက်လဲ”

“နှစ်ကြိမ် အစ်ကိုထူး”

“ဟင် ... နှစ်ကြိမ်တည်း၊ ဆန်ပြုတ်က ဒီလောက် အစာကြေလွယ်တဲ့ ဟာကို”

“တစ်ခါသောက်ရင် ပန်းကန်လုံးကြီးအပြည့် ကိုကြီးရဲ့ ”

“ကြက်သားဖတ်ရော များများ စားရဲ့ လား”

“စားတယ်”

“မနက်က ဆန်ပြုတ်အိုးကို သေချာကြည့်သွားတာ၊ တစ်ဝက်တောင် မှ လျော့ပါ့မလား၊ နေဦး ... သေချာပြန်ကြည့်ရဦးမယ်”

ထူးမှူးက မီးဖိုဘက် ဝင်သွားသဖြင့် နောက်က မတူးမာရော ယောခင်ဇံပါ လိုက်ပါသွားရပါသည်။ ။ ယောက နောက်ချန်နေပြီး လက်မကလေးတစ်ဖက် ကော့ကာကိုက်ရင်း မီးဖိုအခန်းကူးတံခါးပေါင်ကို ခပ်ကွယ်ကွယ် မှီရပ်ကာ ဆန်ပြုတ်အိုးကို ကိုကြီးဖွင့်ကြည့်နေတာကို တထိတ်ထိတ် လှမ်းကြည့်ကာနေသည်။ ။

သောက်တာ နည်းတယ်ပြောမှာ လား၊ များ တယ် ပြောမှာ လား။ မတူးမာက လေးငါးကြိမ်ထက်မနည်း ဆန်ပြုတ်သောက်ဦးမလားလို့ မေးပေမယ့် ယောက ပါးစပ်ပျက်ပျက်နှင့် ဆန်ပြုတ်ကို ခံတွင်းမတွေ့ကာ “ဟင့်အင်း” ချည်း ငြင်းနေလို့ နှစ်ကြိမ်ပဲ သောက်ဖြစ်တာပါ။ မတူးမာက “တွေ့လား ... ဆူခံရတော့မယ်” ဆိုတဲ့ အသံတိတ် အမူအရာနှင့် ယောခင်ဇံဘက် မျက်လုံးပြူးကာကြည့်၍ ယောက နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပါသည်။ ။

ယော အသက်ဆယ်နှစ်ကတည်းက အိမ်ကိုရောက်လာတာဖြစ်ပြီး ယောကိုသာ ဦးစားပေး စောင့်ရှောက်လုပ်ကိုင်ပေးရ၍ ညီအစ်မလို သူငယ်ချင်းလို ဖြစ်နေသော မတူးမာဟာ အိမ်အလုပ်သမားလို မဟုတ်ဘဲ ဆွေမျိုးလို ဖြစ်နေပါသည်။ ။ ယောထက် ရှစ်နှစ်ကြီးသည် ဖြစ်၍ အခု ယောခင်ဇံ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှာ မတူးမာက သုံးဆယ့်လေးနှစ်။ ကိုကြီးက ယောထက် ဆယ်နှစ်ကြီးသည် ဖြစ်၍ အခုသုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်။

“ဟော ... သိပ်လည်း မလျှော့ပါလား။ မတူးမာ ခဏ ခဏ မတိုက်ဘူးလား။”

“ခဏ ခဏ ဆန်ပြုတ်ယူခဲ့ရဦးမလား မေးပါတယ် အစ်ကိုထူးရယ်၊ ယောခင်ဇံလေးအကြောင်း အစ်ကိုထူး အသိသားနဲ့ ဟာ၊ အိညက် အိည

ကံနဲ ခေါင်းမာတာလေ၊ ပျော့ပျော့လေးနဲ့ နံတွဲ ရွှေဝါချီး”

“မတူးမာနော်”

ထူးမှူးရော မတူးမာပါ ယောခင်ဇံကိုကြည့်၍ ရယ်မောနေကြကာ
ယောကတော့ နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်
မျက်စောင်းထိုးရပါသည်။ ။

“မတူးမာ ... ဆန်ပြုတ်နွေးလိုက်ဗျာ၊ အခုတစ်ကြိမ် တိုက်ရအောင်၊
ညအိပ်ခါနီးကျ နောက်ထပ် ဆေးတစ်ကြိမ် သောက်ခါနီး တစ်ခါထပ်
သောက်၊ ဪ ... ကျွန်တော့်ကားပေါ်မှာ သူ့ဖို့ ဝယ်လာတဲ့ ပူတင်းဘူး
လေး သွားယူလိုက်ပါဦး မတူးမာရယ်”

“ဟာ ... ပူတင်းပါတာလား၊ ပူတင်းစားမယ်လေ”

“ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီးမှ ပူတင်းစားရမယ် ယော”

“ကိုကြီးကလည်း နော် ဘာစားစား၊ ဗိုက်ပြည့်ရင် ပြီးနေတာကို၊ ဆ
ရာဝန်က ထမင်းစားတောင် ရတယ်ပြောတာပဲဟာကို၊ ဆန်ပြုတ်လာတို
က်နေတယ်၊ တကယ်ပါပဲ ဆန်ပြုတ်နောက်မှ သောက်မယ်ဆိုမှ ၊ ပူတင်း
အရင်စားမယ်”

အမြဲလို အိမ်နေရင်း ထဘီဝတ်လည်း ရှည်တောင့်ရှည်လျား ဖုတ်တို
က်အောင် ဝတ်တတ်တဲ့ ယောခင်ဇံက သူ့ထဘီရှည်လေး လက်တစ်ဖက်
နဲ့ မ ခြေတစ်ဖက်ကဆောင့်ကာ စိတ်ကောက်ကောက်နှင့် ရှေ့ကထွက်
သွားပုံကို ထူးမှူးက ချစ်စနိုးပြီးပြီး နောက်ကပါလာကာ ...

“ပန်းကန်လုံးအကြီးနဲ့ အပြည့်သောက်မယ်လို့ ကတိပေးမလား”

“အင်း ပေးမယ်”

“ဒါဖြင့် ပူတင်းကို နည်းနည်းပဲစားဦး ယောရယ် ... နော်၊ ဆန်ပြုတ်
သောက်ဖို့ ဗိုက်ချန်ထား၊ ဗိုက်မတင်းစေနဲ့ ”

ယောက အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာလျှင် ခုတင်စွန်း၌
ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဟော နေကောင်းနေပါပြီဆိုမှ ကိုကြီးရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးစကားကို
နားထောင်ချင်လို့ ဆန်ပြုတ်သောက်ပါ့မယ်”

“ဆန်ပြုတ်အရင်ယူလာရမလား၊ ပူတင်း အရင်ယူလာရမလား အစ်
ကိုထူးရေ”

အခန်းပြင်မှ မတူးမာရဲ့ အော်မေးသံကြောင့် ထူးမှူးက ...

“ပူတင်း အရင်ယူခဲ့ပါ မတူးမာ”

“အင်း ... ထင်သားပဲ”

မတူးမက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ကာ အသင့်ယူထားပြီးသော ပူတင်းဘူး
နှင့်စွန်းကို အခန်းထဲ ဝင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

“မတူးမာ ... နှင်းဆီအိုးလေး ရေလောင်းရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လောင်းပါတယ် အစ်ကိုထူး၊ ညနေကပဲ ယောပါခြံထဲ
ဆင်း လိုက်လာရင်း ဒီနှင်းဆီအိုးလေးကို သေချာလောင်းပါတယ်”

ထူးမှူး အသစ်စိုက်ထားတာ မကြာသေးတဲ့ နှင်းဆီအိုးကလေးပါ။ ပွ
င့်ဖတ်အထပ်ထပ် အလွှာလွှာ ခပ်ကျစ်ကျစ်နှင့် အပွင့်ကြီးကြီး အရောင်
ဆန်းဆန်းပွင့်တဲ့ နိုင်ငံခြားနှင်းဆီမျိုး။ ထူးမှူးက ရှားရှားပါးပါး နှင်းဆီ
ပန်း ကြိုက်တတ်တဲ့ ယောလေးအတွက် တယုတယ စိုက်ပေးထားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။

မတူးမာက အပင်တွေ ပန်းတွေ ဝါသနာလုံးဝမပါတဲ့ သူမို့ အမြဲပင် ရေလောင်းဖို့ ကို မေ့လျော့နေတတ်တဲ့ သူပါ။ ထူးမှူးက ထိုနှင်းဆီအိုးက လေးကို တိုက်ပတ်လည် လေသာဆောင် နေရာလေးမှာ ကစ်စ်မိကွစ်စ် ပန်းအိုးလေးတစ်ချို့နှင့် အတူ နေရာချထားသည် ။ ထူးမှူးက မနက်ပိုင်း လောင်း၍ ညနေပိုင်းကို မတူးမာကို တာဝန်ပေးထားသည် ။

“ယောလေး ... ဟိုဘက်ခြံက ဖိတ်တာ ပြောပြလိုက်ဦးလေ”

ယောခင်ဇံက ပူတင်းဘူးကို လှမ်းယူရင်း ...

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟိုဘက်ခြံမှာ အန်ကယ်ကြီး အန်တီကြီး လ င်မယားနှစ်ယောက်နေတာ သိတယ်မို့လား ကိုကြီး၊ အိမ်မှာ အလုပ်သ မား အဖော်တွေပဲရှိတယ်၊ သမီးအကြီး မိသားစုက စင်ကာပူမှာ တဲ့ ၊ သားအငယ်က လူပျိုတဲ့ ၊ ဟိုတစ်နေ့ကမှ ဂျမေကာက ပြန်ရောက်လာ တာ၊ ဖိန်းနွဲခါကျရင် အန်ကယ်ကြီးတို့ ရဲ့ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်မြောက် မင်္ဂ လာနှစ်ပတ်လည်ဆွမ်းကျွေးရှိတယ်တဲ့ ၊ ယောတို့ ကို လှမ်းဖိတ်တာ ကိုကြီးရဲ့ ၊ ညနေက ယောနဲ့ မတူးမာ ခြံထဲရှိနေတုန်း ခြံစည်းရိုးနား လာပြီး ဖိတ်တာလေ၊ ဖိတ်စာတွေ ဘာတွေတော့ မလုပ်ပါဘူးတဲ့ ၊ ဘုန်းကြီးငါးပါး ဆွမ်းကပ်ပြီး ဒီနားတစ်ဝိုက် သုံးလေးခြံလောက်ပဲ ဖိတ် တာတဲ့ ၊ ယောတို့ ကိုလည်း အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးလေး ဘာလေး မလုပ် ဘူးလား ဆိုတာ မေးသေးတယ်၊ ယောတို့ ပြောင်းလာနေတာ တစ်လ ကျော်ရှိပြီဆိုတော့လေ ဆွမ်းလေးတော့ ကျွေးလိုက်တဲ့ ၊ အိမ်သစ်ဆို တော့ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းအောင် ဒီအိမ်ခြံနဲ့ အကျိုးပေးအောင် စီး ပွားတက်အောင် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးရတာ ရွတ်စရာ ရှိတာလေး ရွတ်ဖတ်ရတာ ထုံးစံတဲ့ ”

“ယောက လုပ်ပါမယ်လို့ မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ပြောလိုက်တာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့ ၊ ဒီလကုန်ရက်မှာ ယောတို့ ရဲ့ မင်္ဂလာ နှစ်ပတ်လည်ရှိလို့ အဲဒီနေ့ပေါ်မှာ ပဲ အိမ်တက်မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးဖို့ ခဏ စောင့်နေတာပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီကျရင် အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့ ကိုလည်း ဖိတ်ပါမယ်၊ လာပါနော်လို့ ယောက ပြောလိုက်တယ်”

“ဟင် ... ဒီကလေးလေးက စကားပြောတတ် ဆိုတတ်လိုက်တာ ... အဟင်း ဟင်း”

ထူးမှူးရဲ့ ချစ်စနိုးအပြောတွင် ယောက ပူတင်းစားရင်း မျက်စောင်း တစ်ချက် ဝင့်လိုက်ပါသည်။ ။

“ဟော ... ကြည့်၊ ဘာစာအုပ် ဖတ်နေလဲ မှတ်တယ်၊ စုန်းကဝေတ ဇွေသရဲစာအုပ်တွေ ဖတ်နေပြန်ပြီ၊ ပြီးရင် သူပဲ ကြောက်ဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း မကြောက်ပါဘူး ကိုကြီးကလည်း ၊ သရဲဆိုတာ ကြောက် ဖို့ မကောင်းဘူး၊ သနားစရာပဲကောင်းတာ”

ထူးမှူးက ခုတင်ပေါ် ယောခင်ဇံချထားတဲ့ ဖတ်လက်စဝတ္ထုကိုယူ ကာ နေရာမှတ်တဲ့ ကတ်လေးနှင့် ကြားထိုးပြီး ပိတ်လိုက်ကာ ခုတင်နံ ဘေး စားပွဲပေါ်တင်လျက် နေရာလွတ်မှာ ဝင်လဲလျောင်းလိုက်ပါသည်။ ။

“ယောရေ ... မနက်က အစ်ကိုထူး သွားတော့ ငါတို့ တွေ မြွေတွေ့ တာလည်း ပြောဦးလေ ... ဟီ ဟီ”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ် ... သိလား ကိုကြီး၊ ယောက မြွေကို တွေ့လိုက် တာ၊ မတူးမာကို အော်ခေါ်ပြီး ရောက်လာတော့ သူကလှစ်လှစ်နဲ့ ဘယ် နားတိုးသွားမှန်းမသိ၊ မတွေ့တော့ဘူးတော့ ကိုကြီးရဲ့ ၊ ယောဖြင့် ရင်တု န်လိုက်တာ သိလား ကိုကြီးရာ”

ထူးမှူးက ချစ်စဖွယ် တီတီတာတာ ပြောနေသော ယောကို မျက်လုံး

စင်းစင်းနှင့် ငေးကြည့်ရင်း နားထောင်နေသည်။ ။

“ကိုကြီး ဒီနေ့ အလုပ်တွေများ လား၊ ပင်ပန်းလားဟင်”

“မပင်ပန်းပါဘူး ယောရယ်၊ ကိုယ့်အဖို့ တော့ အလုပ်များ တာကို နေသားကျနေပါပြီ၊ အဲလိုအလုပ်တွေများ နေမှ လည်း ကိုယ်က နေတတ်တော့တာ”

“ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ အခု ခြောက်နာရီခွဲတောင် ကျော်နေပြီဆိုတော့ နေပါစေတော့၊ တကယ်လို့ ကိုကြီး နက်ဖြန် ဒီထက်စောစော ပြန်ရောက်ရင် ယောတို့ ဘွားဘွားဆီ သွားရအောင်လေ ... နော် ... ကိုကြီး”

“အင်း ... ဘွားဘွားဆီမရောက်တာ သုံးရက်ရှိပြီဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊ ယော သိပ်နေမကောင်းသေးလို့ ကိုယ်က သွားဖို့ စကားမစတာပါ၊ ဒီနေ့တော့ ယောလည်း ကိုယ်နည်းနည်းနွေးနေသေးတယ် နေလိုက်ဦး၊ နက်ဖြန် ကိုယ် စောစောပြန်လာမယ်၊ ဘွားဘွားတို့ အိမ်သွားကြမယ်လေနော်”

“ဟုတ် ... ဒါကြောင့် ချစ်တာ ကိုကြီးကို”

ယောခင်ဇံက ကလေးသဖွယ် ခေါင်းလေးစောင်းရင်း ပြောပါသည်။ ။

“ဘွားဘွားဖို့ အားဆေးဘူး ဝယ်ထားတယ်၊ အန်တီညိုအတွက်တော့ သူမှာ ထားတဲ့ ဦးဇောတိက အခွေတွေရော ဟိုတစ်ခေါက်က ယူသွားဖို့ မေ့သွားတဲ့ ချောကလက်ဘူးရော ပေးစရာလေးတွေလည်း ရှိတယ်လေ၊ ဒီတစ်ခါ မမေ့နဲ့ ဦးနော် ... ယောလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဪ ... ကိုကျော် ဘယ်နေ့ပြန်လာမှာ လဲ၊ သွားကြိုပေးရမှာ ဆို ကိုယ့်ကို သတိပေးဦးနော် ယော၊ ကိုယ်က အလုပ်များ ရင် မေ့မေ့နေတ

တ်တယ်”

“ဖိန်းနဲ့ခါပဲလေ ... မနက်ပိုင်း”

“ဟင် ... ဒါဆို ဟိုဘက်ခြံက အန်ကယ်ကြီးတို့ အလှူနဲ့ တိုက်နေတာ ပေါ့”

“ကိုကိုကျော်က မနက်စောစော ကြိုရမှာ ပါ။ အပြန်ကျမှ ဟိုဘက်ခြံ သွားမယ်လေ ကိုကြီး၊ ဟိုဘက်ခြံက ထမင်းစားချိန်မှ သွားလို့ ရတယ် လေ။ Anniversary ဆိုတော့ လက်ဆောင်လေး တစ်ခုခု ပေးသင့်တာပေါ့ နော် ကိုကြီး၊ နက်ဖြန် ဝယ်ခဲ့ဦးနော်”

“အင်းပါ ... အင်းပါ”

ထူးမှူးက ဖျတ်ခနဲ မှေးစင်းသွားသလိုရှိသော မျက်လုံးအစုံကို အတင်းပဲ ပြန်ဖွင့်လိုက်ရပါသည်။ ။ ခုတလော အလုပ်ပင်ပန်းသည်။ ။ တကယ်တော့ အိမ်ပြန်ချိန်တွင် သူ ခြေကုန်လက်ပန်းကျ ပင်ပန်းနေပါပြီ။ သို့ပေမဲ့ တစ်စတစ်စ ပိုပြီးအားကောင်း ခိုင်မာလာသော တိုးပွားချဲ့ထွင်လာသော လုပ်ငန်းတို့ ကို မိုးရွာတုန်း ရေခဲဆိုသလို အားပိုစိုက်ပြီး ကြီးသည်ထက် ကြီးမားလာစေလိုသော ဆန္ဒသာ သူ့မှာ ထက်သန်ပြင်းပြနေပါသည်။ ။

ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ဟိုးအောက်ခြေ လက်ဗလာဘဝကနေ စတင်ရုန်းကန်ခဲ့ရတာလေ။ ဒီလောက် အခြေအနေ ရောက် လာပြီးမှ တော့ ဒီထက်ပိုခိုင်မာ တိုးပွားဖို့ ပဲ မျှော်လင့်တော့တာပေါ့။ ချစ်ဇနီးချော ယောခင်ဇံလည်း ရှိနေပြီလေ။ နောင်ဆို တိုးပွားလာဦးမည့် သားသမီးရတနာတွေက ရှိဦးမည်။

အလုပ်မှာ Stress နည်းနည်းရှိတဲ့ အတွက်ပဲလားမသိ။ ခေါင်းလည်း

ခုတလေ သိပ်မကြည်လင်လှပဲ မူးရိပ်မူးရိပ် ဖြစ်တတ်သည်။ သွေးလေး
နေသလိုလည်း ခံစားရရဲ့။ အသက်က ဘာရှိသေးလို့လဲ။ သွေးများ တိုး
ချင်လို့ လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်အတွက် Pressure တိုင်းဖို့ ဒစ်ဂျစ်တယ်
လ်စက်လေးတစ်လုံးတော့ ဝယ်ထားဦးမှ ပင်။ အလွယ်တကူ
တိုင်းတာကြည့်နိုင်အောင်။

ယောကလည်း မကြာမကြာ ပရက်ရှာကျတတ်တဲ့ သူလေး။ ဒီတော့
ယောအတွက်လည်း လိုအပ်သည်။ ယောအတွက် လိုအပ်ချက်ဆိုတာ
ဘာတစ်ခုမှ မရှိစေချင်ပါ။ ယောခင်ဇံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဟိုးတာဝ
တိသာနုတ်ဘုံဖျားကနေ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို စွန့်စွန့်စားစား ခုန်ချလာခဲ့တဲ့ မိ
န်းကလေး။ အဲဒါကြောင့် သူ့လက်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မပြည့်စုံတာ မရှိရ
အောင် လိုတရနေအောင်ထားဖို့ သူဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။

ဒါမှ လည်း သူယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ပီသမှာ ပေါ့။ ပြီး
တော့ သူ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး တိတ်တခိုး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေး
လေ။

“ကိုကြီး”

“အင်း ...”

“ကိုကြီး အိပ်ချင်နေတာလား၊ ထမင်းစားရဦးမယ်လေ”

“အင်း ...”

“ရေချိုးလိုက်ပါလားလို့၊ လန်းဆန်းသွားအောင်လေ ကိုကြီး”

“အင်း ... အင်း ...”

ထူးမှူးက ငိုက်မြည်းသော မျက်ဝန်းများကို အတင်းပြူးကာ ဟကာ
ဆွဲကျယ်ထားလိုက်ရပါသည်။ အချိန်ကြီးဇကောဇကောမှာ အိပ်လို့ မဖြစ်

သေးပါဘူး။

*